

впусна та го прегърна и го цѣлува по челото, устата и ржкѣта съ благослава: найобиченъ ми побратиме! да живешъ за много години тѣзи ржка, която е осмъртила тогози нашъ общегубителя, които ни е ялъ потѣтъ и пилъ крѣвтъ деветъ цѣли години, да бже позлатена и съ безцѣни камани обсирана на онзи свѣтъ въ рай Божий, а сега какъ да та почета и съ какво угостѣж прѣхубавецъ ми юнако!

Сидерь.—Съ каквото далъ Господъ побратиме азъ не сжмъ твърде гладенъ, за което отколя гладувахъ и жадувахъ, днесъ са съ него наситихъ. Ахъ, съ какъвъ ищахъ бѣхъ, да опитамъ силите си и съ тогози арапина и, слава Богу, стана споредъ моето желаніе и народното, кѣмъ Бога молба и, сега сжмъ тѣй ситъ и благодаренъ, както че сжмъ цѣлъ день ялъ и пилъ и нищо ми са не яде нето пие, само ми е весело и ми са пѣе.

Пънку.—Честито да ти е юначеството, ржцете ти да са позлатени, денете ти да са дълги, дори безкрайни и удари съ ржка стѣнжта и извика: радо! скоро да ми додишь!

Пънковица, тичешкомъ дошла съ ножъ въ ржка и лукъ що рѣжала за въ ястето и весела смѣешкомъ—какво ма викашь пънко! ястето са готви, заклахме ниле и петелъ, патка и юрдечка и лукъ имъ вече дробѣж за скоро ще фтасатъ много разлики яста.

Пънку.—Знаешъ ли, за кого готвишь и ще гощавашъ ти сега;

Пънковица.—Готви и ще гощавамъ найобичныйтъ ни побратимъ, за когото деветъ години какъ бѣлувами, ахъ дѣ да е да ни доди!

Пънку — О! а да знаешъ, какви подарки ни е той сега донесалъ.

Пънковица—Я! Я! Я! можн нѣщо отъ булката си, дѣ ги я да ги видя.

Сидерь, съ ржце надъ поясъ, съ засукани задъ уши чингелъ мустади, стои правъ, съ водъ, въ този часъ не обикновенъ. Гордо изгледва и подъ мустака са подмихва.

Пънку, съ изличенъ пристѣпъ, посегналъ и взелъ хамалията и зенгните, поднесалъ ѣ ги и ѣ казалъ, вижъ! ето какви подарки ни е донесалъ побратимъ ни аресвашъ ли ги!

Пънковица, опери погледъ кѣмъ тѣхъ, вижда ги инастрѣжна, като, че видя нѣколъ змия плесна ржце и извика — о лю лю брѣвари! едванъ и ни между хиляди вечери, една весела вечеря да ни доди, та и въ неѣж ли дѣ са явѣжтъ тѣзи пакъ бѣдови крѣввишки нѣща, пусти останали отъ главжму! вчера ги михми трихми отъ християнско черно кърви и съ масло ги, опустели мазахме. О лю лю! тѣе пакъ облени съ кърви! леле вари! колко ли пакъ кеврани е развалилъ, колко ли горки манчици распакалъ, колко ли млади невѣсти е зачернилъ и колко ли мили дѣвчица е осиротилъ; и оброни сълзи по се лице.